

30 KASIM 1995 - 15 OCAK 1996

ŞİİR DERGİSİ

Bu Sayıda

KIRAĞI'dan...

Gerilmiş Derinin Sesi Kulakları Zorluyor.....	2
MÜŞTEHİR KARAKAYA	
Yorulmuşum.....	4
MEHMET AYCI	
Varlık Seansları.....	5
ARIF AY	
Şiirin Mihengi İsmet Özel mi?.....	6
AHMET MURAT	
Çıkartma.....	7
MEHMET KARA	
Gümüş Bulutların Altında.....	8
CENGİZ COŞKUN	
Göğ Ekini Biçmiş Gibi.....	9
MEHMED SAMED A.	
Bir Albümden Firar Etmiş Olgun Kadınım Benim.....	9
MUSTAFA BALCI	
Mısır'a Gidemeyen Beynamazlar.....	10
HASAN EJDERHA	
İtiraf ve Dilekçe.....	11
ERDEM BAYAZIT ile Söyleşi	
Aradığım Sesi Henüz Bulabilmiş Değilim.....	12
R. MİTHAT YILMAZ	
Köyde Sonbahar.....	14
BURHAN SAKALLI	
Bezirganlar İçin Şiir.....	15
SACİDE HALE TÜFEKÇİ	
Deniz.....	15
İSMAİL KARAKURT	
Şiir Günlüğü.....	16
AHMET YAYLA	
Sevda ve Zindan.....	18
AHMET ÇELEN	
Şiir Niçin Tanımlanmıyor.....	19
İBRAHİM YOLALAN	
Hay-Yâ.....	20
HASAN HÜSEYİN KOZAK	
Aynanın Sırrı Reyhanmış.....	20
GÜNERKAN AYDOĞMUŞ	
Ne Yapar ki Sevdan Beni.....	21
SELÇUK KÜPÇÜK	
Venseremos.....	21
CEVAT AKKANAT	
Şiirin İpek Sesi -IX-.....	22
KIRAĞI ÇIKINI.....	23
AYDIN GÜN	
Telli Kavak.....	24

Gerilmiş Derinin Sesi Kulakları Zorluyor

İhsan Deniz, iki yaprak, dört sahifelik kıytırığında, Triplex'inden şehrin gettolarına burun kıvıran aristokrat ukalalığı ile döktürmeye devam ediyor. Üç sayıdır devam eden poetikasında (hezeyan artezyenleri demek belki daha doğru olur) üstad, Türkiye'de şiir adına ne yapıyorsa ve ne yapılacak ise kendisinde (dergisinde) toplandığından (toplanacağından) dem vuruyor. (Poetika ile Deniz'in tüm yazıları kastedilmektedir)

Üçüncü sayıdaki poetikası ile kendisi (dergisi) dışında her dergiyi ve herkesi "**köylülük**"le damgalayıp rahatladı. Bu hızla ileride tüy diker mi dikmez mi bilmiyorum? İhsan Deniz tarafından, burun karıştırarak yemek yediği iddia edilen eski sayfa sekreteri, yeni yayın yönetmeninin cevabını kendisine bırakarak sayın Deniz'in macerasını izleyelim:

İhsan Deniz iki yaprakçığını çıkarırken (hoş çıkmadan önce de epey konusu edildi fakat fare cesametinde bile doğmadı) derginin herkese açık olmadığını, bir kadro dergisi olacağını (daha doğrusu eş-dost dergisi) vurgulayarak dergiye şiir gönderilmesinin önünü tıkiyordu. Derginin belirlenmiş bir yayın periyodunun olmayışı da ustalıklı planlanmış bir numaraydı. Böylece derginin gecikmesine yapılacak itirazlar baştan bertaraf ediliyordu.

Fakat yeter sayıda eski dost davete icabet etmemiş olacak ki, üstad daha ikinci sayıda büyük bir lütfkarlık örneği göstererek derginin sayfalarını açıyordu. Ama gönderilen eserler kaliteli olmalıydı. Eh kalite kontrol makamını sormakta abesle iştigal

olurdu artık. Bu arada ikinci sayıda da, arkadaşlarından kalan boşlukları üstad doldurmuştu.

3. sayıyla birlikte, üstadın o kadar fedakarlık göstererek yaptığı "**sayfaları açma**" ameliyesinin rengi poetikada belli olmuştu. Anlaşılan oydu ki 1. sayıda yapılan ukalalığa kafası bozulan şairler, dolmayı yutmuşlardı. Çünkü üçüncü sayının sayfalarında da yine aynı isimler boy gösterirken, üstad reddedilmenin verdiği kızgınlıkla Triplex'inden hakaret okları fırlatıyor, herkesi "**köylülük**"le suçluyordu. Türk şiirine katkısı olan dergiler arasında eskilerden **Büyük Doğu, Diriliş, Edebiyat Dergisi** ve kendisinin de yer aldığı **Yönelişler** sayılırken, iş gelip günümüze dayanınca şiir adına sadece Üstad'ın "**dergiciği**" kalıyordu ortada. Diğerleri ise lahmacun yiyip ayrıran içen burnunu karıştırıp geçiren, türkü çığırın kaba köylülerin çıkardığı dergilerdi. Üstad'ın, "**göz ve kulak**" zevkini bozdukları için olsa gerek "**köylülerine dönseler**" çok iyi ederlerdi. O dergiler de neydi öyle? Ağım ağım ağıyorlardı, insanın içi kaldırmıyordu. Üstad gibi doğuştan şairler veya gökten zembille inmiş aristokratlar dururken ne idüğü belli olmayan adamlar dergi çıkarıp üstadlık taşıyorlar, işin kötüsü bir çok kişi de onları üstad kabul edip ka'ale alıyordu. Bu kaba köylülerden hiçbir şey olmazdı. Bunların şiire verecek neleri olabildi ki?

Sayın Deniz: siz etrafınıza ipek kozanızı örerken köylülükle suçladığınız insanlar (ki köylülüğün utanılacak bir şey olduğunu

Kırağı Şiir Dergisi • Kırk beş günde bir çıkar • Sahibi ve yazı İşleri Müdürü: **Cengiz Coşkun** • Genel Yayın Yönetmeni: **Tayyib Atmaca** • Yayın Koordinatörü: **Mehmet Durmaz** • Tashih: **Mehmet Aycı** • Yıllık Abone: **250.000.-TL.** • Posta Çeki Hesap Numarası: **Tayyib Atmaca 507532** • Okuyucusuna gönderilir. • Gelen her mektup cevaplandırılır • Gönderdiğiniz her mektup için iki mektup pulu göndermeniz rica olunur. • **Yazışma Adresi:** P.K. 50 Osmaniye / Adana • Telefonlar (0322) **KIRAĞI Bürosu:** 812 42 10 Ev: T.A: 812 72 56 Ev: M.D.: 822 17 68 • Grafik Düzenleme : Grafik Stüdyo Ltd. Şti. Tlf : (0312) 232 29 63 • Baskı: ABC Matbaacılık Ltd. Şti. Tlf: (0312) 230 36 19 Ankara

sanmıyorum) **İkinci Yazıları, Ayane, Palandöken, Dolunay** (ve daha niceleri) has şiir için ter döküyorlardı. Ve yine siz kozanızı sağlamlaştırmak uğruna sağa sola saldırırken onlar yollarına devam ediyorlar. Belki tecrübesizler, hatalar yapıyorlar, ama en azından samimiler. Yaptıkları işe yüreklerini koyuyorlar. Bu dergilerden yetişip onları sıçrama tahtası gibi kullanıp, sonra **küfran-ı nimet** denizine dalanları bile kınamıyorlar. İkinci Yazıları'na, Palandöken'e bir pul kampanyasıyla bile destek vermekten imtina eden o ukalaların utanacakları çok şey var, fakat o dergileri çıkaranların verilmeyecek hesapları yok. Günah çıkarma yazılarını bile vakarla takip ediyorlar. Fildişi kulenizden ukalalık taslayacağınıza, becerebiliyorsanız sizden sonra gelecek olanlara ışık olmaya çalışın. Çünkü şairlik, kimseye gökten zembille inmedi. Herkes düşe kalka, dirsek çürüterek, kafa yorarak bir yerlere geldi. İki yaprak kıyırığının böyle bir görevi yerine getirdiğini de iddia etmeye kalkışmayın. Çünkü orada sizin hezeyanlarınızdan ve dostlarınızın eserlerinden başka bir şey görmedik bu güne kadar.

Şiir adına yapacak bir şeyi kalmayanların poetika döktürmesine, **Süleyman Çobanoğlu** gerekli cevabı verdi sanıyorum. Elinizdeki gerilmiş derinin sesi kulakları zorlamaya başladı. Derdiniz "**büyük üstadlık**"sa (ki öyle anlaşılıyor) bu, iki yaprakla ve üç kişiyle olacak şey değil. Biraz gayretle bir "**yayın yönetmenliği**" de siz kapabilirsiniz. Biz de "**köylü**" bir yönetmen yerine "**aristokrat**" bir yönetmen tarafından yönetilen bir gazeteyi takip etme şerefine nail oluruz. (Olumsuz bir aristokrat MŞE denemesi geçirmiş olsak da.)

SÖYLENECEK SÖZLERİMİZ VAR

Söylenecek sözlerimiz var. Fakat söylenecek söz olmak tek başına bir anlam ifade etmiyor. Söylenecek söz ve söz söylemeyi de bilmek gerekiyor. Söz söylemek, insanın büyük bir sorumluluk yüklenmesidir. Bu sorumluluk, söylenecek söz bilmeyi de gerektiriyor. Başkalarının söz söylemesi, boy boy gazete, dergi, kitap çıkarması sorumluluğu üzerimizden kaldırmıyor. Herkesin fert fert söylenecek söz olması

nın sonucu olarak söz söyleme ve söylenecek söz söyleme sorumluluğunu yerine getirmesi gerekiyor.

Mevcut sistem insanları kirlenme işine önce beyinlerden başlıyor. Bu beyin kirlenmesi zamanla bedeni ve toplumu da içine alarak top yekün bir kirlenme (kirlenme) ameliyesinin oluşması sonucunu doğuruyor. İşte, söz bilerek söyleme ve söylenecek söz bilme bu kirlenmeden kurtulabilmenin tek şartı.

Buraya kadar söylediklerimizin sonunda ulaşılan noktada tekrar daha tehlikeli bir kirlenmeye maruz kalmamak için çok dikkatli olmak gerekiyor. Söylenecek söz bilmek ve söz söylemeyi bilmek ister istemez insanı bir kibire ve gurura götürür. Kibir ve gurur maruz kalılabilecek kirlenmelerin en tehlikelileri ve en başedilemezleridir.

Bu tehlikeli kirlenmeden sakınabilmenin tek yolu var; "**sözün sahibini bilmek**."

Peki, sözün sahibi kim? **Yaratan** değil, **yaratılan** olduğumuza göre **sözün sahibi** biz olamayız. Çünkü bir şeyin sahibi olabilmemiz için o şeyin bizim eserimiz olması gerekir. Sahibi olamayacağımız şey olsa olsa emanettir. Her emanetin bir kullanıcısı bir de asıl sahibi vardır. Sözün sahibi de onu yaratanıdır. Biz ise bize verilen bir çok şey gibi (su, hava, ağaç, hayvan, toprak vb.) sözün de emanetçisiyiz. Bizler de, her emanet gibi sözün de hakkını vermek, eğip bükmemek, saliplenmemek, zamanı geldiğinde ise emaneti sahibine iade etmekle görevliyiz.

Sözün sahibini bilmek; kibir ve gurura geçit vermeyen, tanrılaşmaya özenme sapkınlığının önünü tıkayan tek engeldir.

İşte, İslam olanı, diğer din sahiplerinden ayıran en önemli özellik. İslam'ın varoluştan bu yana diri kalmasının altında yatan, diğer dinlerin ve ideolojilerin iflas etmesinin sebebi olan temel nokta. Sözün sahibini bilmek, söz söylemenin yüklediği sorumluluk yanında bize söz söyleme bilincini de veriyor.

Sözün sahibini bilenlere selam olsun.

KIRAĞI

Yorulmuşum

*gün iplik iplik
kâh bu dağ, kaf dağı
yürümüşüm
kâh geçmişim çölleri bozbulanık
rüzgar olup esmişim, savrulmuşum
bir sağınak, bir yağmur
ipil ipil inmişim
yorulmamışım.*

*şehir be şehir
sokak sokak sürünmüşüm
kovulmuşum kapı kapı, sürülmüşüm
yol kaybetmişim
kırk gün kırk gece
yorulmamışım.*

*gün iplik iplik
dokumuşum tezgahında maveranın
yaz gelmiş sulamışım kar çiçeklerini
yeşertmişim
sabrı azık kılmuşım
kuytulara asılan cesaretimi
an gelmiş ellerim tetik
uçurmuşum kuşları
sonra kekik kokmuşum, çiçek çiçek
yorulmamışım.*

*yar demişim saçlarını okşarken
yollarını beklemişim dost bildiklerimin
koşmuşum, ağlamışım
saçlarım rüzgarlarda
düşe bata gelmişim ötenin ötesinden
raksederek dönmüşüm gitarın ezgisinde
sen demişim, o demişim, el olmuşum
upuzun vurulmuşum geceye
yorulmamışım.*

*bir gece ansızın
alnımda parıldarken ay
bir koşum bağlanmışken
bozmamışken küskünlüğümü
susmuşum,
öyle bir susmuşum ki
YORULMUŞUM.*

Varlık Seansları

1)
şehzadenin deniz ile seviştiğini gördüm
dalgaları sahil diye birbirine vururdu
kızları yoktu denizin, denizin adı yoktu
dalgaların gölgesinde bir yalnızlık uyurdu

(han/ım sabah nasıl, gece nerede
ne zaman durulur çalkalanan su
perdesi rüzgardan bir pencerede
dağılır annenin mahmur korkusu
han/ım sabah nasıl, gece nerede)

2)
şehzadenin rüzgar ile seviştiğini gördüm
gördüm nergis gözlerinde gizli sonbaharları
elmalar dökülmemişti haram örtülerine
gizemli bir yolculuğa uzanırdı dalları

(han/ım yorgunluğun ne zaman biter
ne zaman ismini söyler şehzade
su kaynar, yel eser ve depreşir yer
yeni bir "şey" kıpırdanır gölgede
han/ım yorgunluğun ne zaman biter)

3)
şehzadenin toprak ile seviştiğini gördüm
sürgünler büyüterek alev dudaklarından
han/ım saçlarını verdi ilkyaz rüzgarlarına
efsaneler geliyordu kayıp turnalarından

(han/ım aşyeriyor bir bilinmeze
tılsım bozuluyor ve can düşünüyor
bekliyor, meramı gelmiyor söze
şehzadenin yüreğinde üşüyor
han/ım aşyeriyor bir bilinmeze)

4)
şehzadenin ateş ile seviştiğini gördüm
ten kokulu koyu duman gökleri bürüyordu
kızgınlık birikiyordu taze avuçlarına
bir aynanın gözlerinde yeryüzü eriyordu

(han/ım nerden aldın sıcaklığını
esmerliğin hangi topraktan kaldı
duymasın şehzadem hıçkırığını
"yarım elma-gönül alma" masaldı
han/ım nerden aldın sıcaklığını)

Şiirin Mihengi İsmet Özel mi?

Dört-beş yıl önceydi, Ankara'da Fatih Kitabevi'nde bir karşılaşmamızda İsmet Özel bana **"genç şairlerden dikkatinizi çekken var mı?"** diye sormuştu. Ben de, hiç duraksamadan Hüseyin Atlansoy demiştim. Kendisi de bunu onaylamıştı o zaman. Bir ara kitabevinden ayrılıp, tekrar döndüğünde, Bilgi Kitabevi'nin ve yayınlarının sahibi Ahmet Küflü'nün de kendisine, bana yönelttiği soruyu sorduğunu, ona da benden bahsettiğini söylemişti.

Dergâh'ın 69. sayısında İsmet Özel'in **"Süleyman Çobanoğlu, Heyhat!"** başlıklı yazısını okuyunca yukarıdaki anıyı anımsadım. Çünkü, bu yazısında İsmet Özel, **"Yaşı benden genç olup da Türk şiirine ilmek atanlara yıllar boyu dikkatle bakadurdum. Buna ahlâken mecburdum. Yaşı benden ileri olan şairlerin bana bir zamanki gönül sunuşlarına teşekkürümü başka nasıl belli edecektim?"** diyordu.

Şimdi, yukarıdaki anıdan hareketle ve İsmet Özel'in bu yazısının tümünü gözönüne aldığımızda bu beyanın pek de yerini bulmadığını belirtmek zorundayım. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen, **"Şiir gelecek diye öyle uzun süre bekledim ki"** diyen ve **"yaşı benden genç"** dediği şairlerin şiirleri hakkında tek satır yazısına rastlamadım İsmet Özel'in. Oysa, **"yaşı benden ileri"** dediği ve **"teşekkür"** etmek ihtivacı duyduğu şairlerin, İsmet Özel şiiri üstüne sayfalarca yazılarını okudum. De-

mek ki onlar, İsmet Özel gibi sadece **"bakadurmamışlar"**. Durum bu olunca, İsmet Özel'in sözkonusu yazısına yine bir İsmet Özel **"attraction"**u deyip geçtim önce. Çünkü, **"Şiir gelecek diye öyle uzun süre bekledim ki"** diyen bir şair, beklediği şiiri getirdiğine kani olduğu, **"iki yıl sonra yaşı otuzuna varacak"** olan bir şairi, emsallerini kalın bir sis perdesi arkasında bırakarak muştulayıvermişti. İsmet Özel'in birden böyle bir çıkış yapması ve onun alışageldiğimiz yazı **stili**, ancak, **"attraction"** sözcüğüyle açıklanabilirdi. Bunu da İsmet Özel açısından **tabiî** buluyorum.

Burada **tabiî** olmayan neydi peki?

İsterseniz sözkonusu yazının birinci paragrafının tümünü birlikte okuyalım:

"İki yıl sonra otuzuna varacak; bir şair için hiç de genç yaşta değil. Şiir gelecek diye öyle uzun süre bekledim ki artık bu türden gecikmişlik gözüme görünmüyor. Yaşı benden genç olup da Türk şiirine ilmek atanlara yıllar boyu dikkatle bakadurdum. Buna ahlâken mecburdum. Yaşı benden ileri olan şairlerin bana bir zamanki gönül sunuşlarına teşekkürümü başka nasıl belli edecektim? Ben bekleyedururken şiirin külliyetli bir kefareti istediğini açıkça dile getirişim hazırlopçulukla şiiri birbirine karıştıranların bana düşman kesilmelerine yetti. Oluyor galiba, dedim Osman Konuk'a, ikinci kitabını çıkarırsan yazdıklarından ne

Çıkartma

*gönüllü bir bahaneysem iki dağ isterim
birleşen ve tutan beni iki parmak gibi
sürmek için geciken her gecenin önüne
hem bir bahaneyim ve uyurum hem de
boynumda gecenin gürp diye kabarır elleri
yani, uykudan atılmış her rüya
çöplüklerde çocuklarca yaralanmış cinler de
iki dağ istedikçe bir bahaneyim ben*

anladığımı yazmayı üstleniyorum. Senin için ikinci kitap şart. Bu zenaate ait olduğundan ben emin olmalıyım."

Bu sözler, "bu ülkede şiirin 'denek taşı' benim" mesajını da yansıtmıyor mu? İşte benim, **tabii** bulmadığım hususlardan biri budur. Bir şairin kendisine böyle bir **misyon** yüklemesi doğru mu? Eğer doğru diyorsanız, şiirin "**şahsiliğini**" nasıl izah edeceğiz? Ayrıca, İsmet Özel'in "**Şiirin biçim üstünde ve biçim üstüne kurulu olduğu bizim geleneğimizin ayrılmaz parçasıydı zaten.**" dediği **şiir geleneği** bizlerle irtibatı yakın zamanlarda gerçekleşmiştir; bizim şiir iklimimizden renkler, sesler ve duyular taşımaya başlamıştır şiirleri. Kendi şiir gemisinin rotasını "**hiçlik**" ve "**yokluk**" denizinden, "**hikmete**" ve "**mutlak hakikata**" henüz doğrultan bir şairin **mütevazi** olmaktan kaybedeceği ne var ki?

Gelelim ikinci hususa:

Seksen sonrası şiir yazmaya başlayan, İsmet Özel'in tesbitiyle yaşı otuzuna yaklaşmış şairlerin çoğunda gözlemlediğim bir

Ece Ayhan ve İsmet Özel eğilimi, daha açık bir söyleyişle, onların şiirine "**özenti**"ye varan bir gayret vardı. Bunu zaman zaman '**Kayıtlar**' dergisinde de dile getirmiştım. Bu gayretin onları nasıl bir şiire götüreceğini sabırla, zaman zaman da endişeyle izledim. Bu "**genç**" şairlerin çoğu, şiirin bir '**şahsilik**', Cemal Süreya'nın deyişiyle bir "**mizaç**", bir "**tavır**" işi olduğu konusunda yoğunlaşmak yerine, tedavüldeki şiirin şurasına ya da burasına tutunmak yolunu seçtiler. Sonuçta, İsmet Özel bu şairlerin "**özenti**" çabalarını "**Süleyman Çobanoğlu, Heyhat**" başlıklı yazısıyla **boşa** çıkarıverdi.

Şimdi bu "**yaşı otuzuna yaklaşan**" şairler "**ateş püskürüyormuş**"! (Yeni Şafak Gazetesi 16 Kasım 1995, Kültür sayfası.)

Bu şairler, ateşlerini püskürtmek yerine içlerinde harlandırırsınlar ki "**beklenen şiir**" çakaralmaz tüfek gibi değil, bomba gibi düşsün dünyamıza.

Kimse İsmet Özel'e "**düşman kesilmesin**". Şiirimizin de bir Molla Kasım'ı olmalı değil mi?

Gümüş Bulutların Altında

Ellerimle yokladım düşlerimi
Ilık ve yağmurlu bir mevsimde
Kelebeklerin kanatlarında
Uçuşurken kilim desenleri

Gümüş bulutların altında
Ayaklarıma yakın bir yerde
Kuruttu saçlarını çiğdemler
Yağmurlarla yıkanmış ormanların
Kokusunu taşıyan meltemlerle

Tepelerde çaldı kavalını rüzgâr
Gün ışığı sızarken çam dallarından
Kentlerin uzağında bir tarla kuşu
Rahatça söyledi türküsünü
Başını kaldırıp dağlara doğru

Sık ağaçların koyu gölgelerinde
Çayırıları örttü büsbütün buğu
Gezinip dururken arılar
Taç yapraklarında çiçeklerin
Civıldaştı kuş yavruları
Ardıçların gürl dallarında

Ben dinlerken suların musikisini
Yatağı dumanlı derelerden
Yükseldi kurbaga sesleri
Kararmaya başlayan çalılıkların
Gerisine gizlendi bayırlar

Ve yumdu gökyüzü gözlerini
Yağmuru görür belki düşünde
Vaktinde gelirse bulutların mektubu
Sızı mı kalır toprağın döşünde

Göğ Ekini Biçmiş Gibi

- Emiş COŞKUN, İlyas TÜRETKEN ve
tüm genç yaşta kaybettiklerimize -

I.

Kaza kaderi buldu en umarsız kavşakta
Saf gül temiz yüreğin uzandı sonsuzluğa
Ölüm uzun bir sükut belki alaim sema
Ki öpüyor canları can alıcı yerinden
Kan kırmızı örtünü çiçeklere beziyor
Cennetin müjdecisi melek kanatlarıyla

II.

Ölmedin yaşıyordun ecel teni geçerken
Sanki kuş kanat çırpıttı doğum sancısı gibi
Göğün karnını zorlayan med cezir nöbetleri
Baharı yeşertip dirilmek için
Gözyaşı sağnağıyla suluyorlar toprağı

Rabb'in vaadinden dönmez ellerin durulanmış
Uzan ve rızkını al güneşi böler gibi
Seni çağıran sese var
Sen yine sen olarak kal
Ve Ben'i bırak
Ve kervanı çoğalt ışığa doğru

MEHMED SAMED A.

Bir Albümden Firar Etmiş Olgun Kadınım Benim

- eylül'e -

Şen geldin kayboldu rakeden kızlar
başka yaza kaldı cam saki şarap
raksından sarhoştı gökte yıldızlar
raksından döndükçe dönerdi mentab
Sen geldin kayboldu rakeden kızlar

Mısır'a Gidemeyen Beynamazlar

10 Eylül 1995 Pazar akşamı, TRT 4'deki Bir Solist programında Melek Tan'dan nefis türküler dinledik.

Melek Tan'ın söylediği türkülerden biri özellikle dikkat çekiciydi; bir Erzincan türküsü: **"Bu da gelir bu da geçer ağlama."** Sezen Aksu'nun 'Işık Doğudan Yükselir' isimli kasetine okuduğu Daimî'nin meşhur deyişi. Melek Tan'ın okuduğu türkü ile Sezen Aksu'nun okuduğu türkü arasında bir Eyyub-Yusuf karmaşası var, acaba aslı ne olabilir? Mısır'a sabırla giden Eyyub mu, Yusuf mu? Sezen Aksu'ya göre Eyyub, Melek Tan'a göre ise Yusuf.

Daimî'nin deyişinin bu şekilde farklı oluşu bize başka türkülerimizde yapılan bu garip değişiklikleri hatırlattı.

Bunlardan birincisi Kerkük dolaylarına ait olan **"Beyaz gül kırmızı gül"** türküsü. Bu türkünün bazı bölümlerinde 'namaz' geçiyor. Benim anlayabildiğim kadarıyla çok masum namazlar bunlar. Öyle irtica ile, modaya uyarak söylersek fundamentalizmle filan bir alakaları yok. Sadece türküyü yakan kızcağzın sevgilisini sabah ve cuma namazlarında görebilmesiyle ilgili muhtemelen.

Bu türküyü muhtelif türkücülerimiz -bazısı cuma'nın ayn'ını fazla çatlatarak da olsa- muhtelif kasetlerinde okumuşlar. Gelin görün ki Coşkun Sabah cuma ve sabah namazlarından gelen yâr'i 'salına salına' getirmiş. Coşkun Sabah'a eğer Süryani olmanın vecibeleri cuma ve sabah namazlarını zikretmemesini gerektiriyorsa saygı duyarız; ama gitsin başka türküyü söylesin. Bir insanın Süryani olması o insana türkülerin özgün şekillerini bozma hakkını vermez. Bu yapılan işin ismi kelimenin tam anlamıyla tahammülsüzlüktür!

İkincisi ise bir başka mazlum ve zavallı ve aynı zamanda namazlı türkü; Afyon'dan: **"Al Fadimem bal Fadimem"**. Okuyan entel camiamızın entel türkücüsü; sanatçısı diyelim (Zira kendisine karşı İbo'yla aynı sıfatı kullanmış olmamızı hakaret sayabilir): Leman Sam.

Leman hanım türkünün, **"Uyan uyan sabah oldu / Namazını gıl Fadimem"** bölümlerini **"Uyan uyan sabah oldu / Su başına gel Fadimem"** şeklinde değiştirmiştir. Biz

burada Leman Sam için aslında, **"modern hayatın koşuşturmacasından muzdarip bir mü'mine sanatçının tavrını görüyoruz;"** diye düşünüyoruz: **"Bu muhlise ve aynı zamanda ahlâk timsali bacımız, kendi yapamadığı şeyi başkasına tavsiye eder konuma düşmekten sakındığı için türküyü böyle söylemiştir."** diye düşünüyoruz. Zira modern hayatın koşuşturmacasından Leman hanım namaz kılamamaktan muzdariptir. Bu sebeble yapamadığı ve yapamayacağı şeyleri söylemek istemiyor. Yoksa Leman Sam namazdan korkmuş veya rahatsız olmuş değildir. Eğer durum buysa Coşkun Sabah gibi sebebi ne olursa olsun türkünün özgün şeklini bozmaya Leman Sam'ın da hakkı yok. Bizim düşündüğümüzün aksini düşünerek Leman hanım Fadime'ye namaz kıldırmaıp sabah sabah su başına çağırıyorsa, boşuna çağırmasın gelmez. Zaten hiçbir kimse de sabah kalkıp su başına giden Fadime'ye türküyü yakmaz. Çünkü Fadime'nin türküyü yakılacak çağı geçmiştir. Leman hanım türküsünün söylediği halkın adetlerini bilmiyor! Leman hanım, lütfen türkülerimizi rahat bırakın!

Daimî'nin deyişine dönecek olursak, Sezen Aksu tarihî bilgileri çarpıtmış gibi duruyor. Her ne kadar Eyyub (AS) sabırla tanınıyorsa da Mısır'a giden Yusuf (AS)'dır. Daimî'nin bunu bildiğine eminiz de Sezen Aksu'dan bu konuda pek umutlu değiliz. Kendileri ışık yükselttikleri doğunun ne olduğunu önce oturup birazcık öğrenseydi herhalde iyi olurdu. Bu durumda mısranın da aslı **"Yusuf sabır ile gitti Mısır'a"** şeklindedir. Yani Melek Tan'ın okuduğu gibi.

Sonuç olarak, entellerimizin(!) halk müziğine yönelmelerine sevinmiştik ama, sevincimiz kursağımızda kaldı. En iyisi yol yakinken bu işten vazgeçmeleri galiba.

Türkülerimize iyilik yapmak istiyorsanız gölge etmeyin, onlar bağrından kopup geldikleri insanlarla birlikte yaşamasını biliyorlar. Sizin himmetinize muhtaç değiller!

Bu arada Sezen Aksu ile Cemil Meriç veya Ayşe Şasa arasında alaka kuranlara galiba 'kel alaka' demekten başka bir şey kalmıyor.

İtiraf ve Dilekçe

I.

*Kanadı kırıldı kuşun
Binlerce kurşun
Tünedi çiçeklere
Hasret...
Korkak hasret
Kaygılı hasret
Yıkıldı kaygılarının üstüne.*

*Çiçek düştü yere
Kanadı döküldü kuşların
Bir arşınlık yolda kaplumbağa
Hasret şakır
Kevgir kaplarda beslenen işçiler
Kevgir kaplar üretir
Ne kılık kaldı yapıda
Ne de tip
Ne giydirden öğretilir
Bütün terslikler münasip.*

II.

*Beni tarlalara salan
Efendimi dinledim
Bilemedim tutulduğum imtihanı
Yıkılan yapılarda kaldı bir yanım
Bir yanım kanadında kuşların
Bin arşın giden kaplumbağanın
Yarisınca yol gidemedim
İhtiyakım vardı toprağa
Bir evlek başak yetiremedim.*

*Beni tarlalardan al Efendim
Sal kitapların en zorlu sayfalarına
Ciltlerden dağlar yap önüme
Sayfa sayfa gezeyim
Özledim kelimelerin haşmetini.*

III.

*Kazma işinden al beni efendim
Kalem işine ver beni efendim.*

"Aradığım Sesi Henüz Bulabilmiş Değilim"

❖ Şüphesiz her şair şiirini temellendirir. Özgün bir poetikası olmayanların bile onayladığı poetikalar vardır. Sizin şiir anlayışınız nedir? Şairleri neye göre değerlendiriyorsunuz?

⇒ Temelde, yani son tahlilde insanoğlunun hayat macerası iki ana çizgide, bir başka ifadeyle iki ana istikamette gelişiyor. Birisi rabbini tanıyan, kulluğunu idrak eden, bu dünyanın geçiciliğinin bilincini ömür boyu uyanık tutan, gerçek hayata yani ölümsüzlüğe ancak öbür dünyada ulaşılacağına inananların çizgisi. Diğeri, ölümden sonra dirileceğine inanmayan, kendini tanrı yerine koyan, hayatın kurallarını kendi tayin etmeye kalkanların çizgisi. Kulluğunu idrak edenler hayat boyu yaratılışın hikmetini ararlar. Diğerleri ise hikmeti kendinde arayanlardır. Ben aciz bir kul olarak hep yaratılışın hikmetini aradım. Şiirim de özü bu hikmet arayıcılığıdır. İnsana, çevreye ve sanata bakışında temel yaklaşım budur. Bir takım edebiyat okul veya ekollerinin, örneğin romantizm, realizm, naturalizm, mistisizm gibi yaklaşımların sanatkarın önkabül-leri açısından değil de, sanat eserini yorumlayan eleştirmenler veya sanat tarihçileri açısından bir ölçüt olabileceğine inananlar-danım.

❖ Erdem Bayazıt... Bu ismi Kahramanmaraş'la birlikte düşünüyoruz. Orda doğup büyüdünüz. Maraş size çok şey verdi. Şiirinizde "Maraş İklimi" ne ölçüde etkili oldu?

⇒ "Adamın su gibi akanıdır Maraşlı" diyor bir mısraında Gülten Akın. Öğünmek gibi olmasın ama ben de Maraşlıyım. Şaka bir tarafa ben yaylasında keklik öten, ovasında pamuk biten Maraş'ta doğup büyüdüm. Ahırdağlarından fışkıran buz gibi pınarların suyunu içerek evrensel düşlerimi ateşledim. Hiç şüphesiz toprağın ve iklimin insan karakterindeki etkileri göz ardı edilemez. Maraşlı coşkuludur, biraz da mahçup. Maraşlı dostuna cennettir, düşmanına cehennem.

Maraş'ın doğası şiirlerime sinmiştir sanıyo-rum. Bunun derecesini tespit etmek eleştir-menlerin işi olsa gerek.

❖ Sezai Karakoç'la ortak imgeleri kullanıyorsunuz. Hatta onun hikayelerindeki sembolik anlatımı sizin şiirlerinizde görmek mümkün. Bu yakınlığın sebeplerini açıklayabilir misiniz?

⇒ Gerek düşünce, gerek sanat dünyamın şekillenmesinde Sezai Karakoç'un çok özel bir yeri vardır. Onun şiirleri ile tanıştığımda lise son sınıftaydım. O benim için yepyeni bir ufuk yepyeni bir lezzetti. O günden bu güne bütün yazdıklarını büyük bir tutku ile takip ettim. Ayrıca O'nu bizzat tanımak ve sohbetlerini dinlemek fırsatını bulmamı ise kendim için bir mazhariyet olarak görürüm. Ondan etkilenmiş olmamdan daha tabii ne olabilir!

❖ Şairliğiniz yanında bir de politik yanınız var. İstanbul İl Başkanlığı yapıyorsunuz. Şiirle politika nasıl barışıyor? Şiirin kalıcılığı yanında politikanın "güne göre", aktüel oluşu bir paradoks teşkil etmiyor mu?

⇒ İlk önce sırf yeni bir bilgi olarak belirteyim, Yeni Parti'nin İl Başkanlığını 2 ay önce sağlığım elvermediği için bıraktım. Aktif siyasete atıldığımdan beri şiirle politika hiç barışmadı. Bırakın şiir yazmayı yeni çıkan şiir kitaplarını, edebiyat dergilerini bile takip edemiyordum. Tabii büyük bir kopukluk oldu benimle edebiyat çevresi arasında. Par-lamentoda bulunduğum 4 yıl boyunca hep gerilim içindeydim. Ülkemizin genel geçer politika koşullarına mizacen uyum sağladığım söylenemez. 91 seçimlerine katılmadım. O günden bu güne daha çok evde okuyorum. Araya giren boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Yeni şiirler yazmak istiyorum. Aradığım sesi henüz bulabilmiş değilim.

❖ Mehmet Kaplan, Şiir Tahlilleri'nde sizin militan bir söyleme sahip olmanızı yadırgıyor. "Sürüp Gelen Çağlardan", "Sana, Bana, Vatanıma,

Ülkemin İnsanlarına Dair" gibi uzun soluklu şiirlere imzanızı attınız. Son şiirlerinizde bu özgünlüğü ve "gür"lüğü göremiyoruz. Şairin fiziği yaşlandıkça şiiri de mi yaşıyor, yoksa, Kaplan'a hak verir bir yol mu izliyorsunuz?

☞ Bu sorunuza söyleşi çerçevesinde cevap vermek gerçekten güç. İlk önce hemen şunu belirteyim, Cenab-ı Allah rahmetiyle muamele etsin Mehmet Kaplan Hoca gerek şiir gerek hikâye tahlillerinde yeri henüz doldurulamamış bir kişidir. Hocanın "Cumhuriyet Devri Türk Şiiri" adlı kitabında benim şiirim vesilesi ile ileri sürdüğü fikirlerle ilgili görüşlerimi Maveria Dergisinin 7. sayısında "Yahya Kemal Kaplan'ın Sınırlarını Aşıyor" başlıklı yazımla cevap vermiştim. Bu yazımda Sayın Kaplan'ın şiirimle ilgili değerlendirmelerini zamana havale ettiğimi belirtmiş, asıl "Mevlana, Yunus, Yahya Kemal ile İslâm ve milliyetçilik" hakkında ileri sürdüğü görüşlerine itiraz etmiştim. Bu konudaki kanaatimi halen muhafaza ediyorum. Sanırım "din" konusunda Kaplan Hocayla aramızdaki asıl fark Onun "din"e kültür kurumlarından bir kurum olarak bakması, benimse gerçeğin mutlak ifadesi olarak görmemdir.

Şimdi gelelim şiirimle ilgili sorunuza, daha doğrusu tespitlerinize veya bir başka ifadeyle yorumunuza. Sebep Ey'deki bazı şiirlerin "militanca" bir söylem içinde olması sanırım yazıldığı dönemin toplumsal havası ile ilgilidir. Daha sonra yazdığım şiirlerde, yani Risaleler'deki şiirlerde sizin tavsifinizle "uzun solukluğun", "gürlüğün", "özgünlüğün" bulunmadığı, şiirimde de "yaşlandığı" görüşüne katılmam elbette mümkün değil. Öyle olduğunu hissetsem onları yayınlamazdım. Şairin hayat hakkındaki yorumu onun bizzat şiiridir. Şiirin yorumlanması ise okuyucuya ve eleştirmenlere aittir. Bu bakımdan Kaplan Hoca'ya hak vermek veya vermemek gibi bir durum bence söz konusu olamaz.

☞ **Modern Türk şiiri henüz yatağını bulmuş değil. Bu kendine gelememe geleneğe sırt çevirmemizden mi kaynaklanıyor?**

☞ Modern Türk Şiiri bence mecrasını bulmuştur. Bu mecranın işaret taşları, sadece çok önemli dönemeçleri anarak ifade etmek istiyorum kanaatimce şöyle gelişmiştir; Şeyh Galip, Yahya Kemal, Necip Fazıl ve Sezai Karakoç. Şiir geleneğimizle kurulması ge-

rekli bütün bağları Sezai Karakoç'un şiirinde bulmanız bence mümkündür. Ehil kimselelerin Sezai Karakoç'un şiiri üzerine yapacağı çalışmaların (yapılmış olanları da şükranla anıyorum) konuyu ergeç aydınlatacağına inanıyorum. Yani Modern Türk Şiiri sağlam bir zeminde inşa olmaktadır.

☞ **Şimdi Ankara'da yalnızlığı hayatına sanat eseri gibi işleyen bir suskun insan var: Nuri Pakdil. Sizin ilk kitabınız Edebiyat Dergisi Yayınları'ndan çıktı. Nuri Bey'in hayatınıza ne gibi etkileri oldu? Onun "devrimci" kişiliğinin ilk şiirlerinizde izleri var mı?**

☞ Sanatla, edebiyatla, şiirle ilk ilgilerim başladığı yıllarda yani ortaokul son ve lise birinci sınıfa devam ettiğim yıllarda tanıdım Nuri Pakdil'i. Diyebilirim ki ufkumu dolduran kişiydi. Tiyatroyla tanışmam onun başrolünü oynadığı Cevat Fehmi Başkut'un "Paydos" ve Molier'in "Kibarlık Budalası" oyunları ile oldu. İlk tanıdığım edebiyat dergisi onun yönettiği "Hamle" dergisidir. Daha sonraları, biz lise son sınıfa geçtiğimizde, ki o günlerde O İstanbul'da üniversitedeydi Maraş'a gelişlerinde sayısız genç adam gibi onun bizzat ilgisine mazhar oldum. Sonra İstanbul'da, Ankara'da uzun yıllar birlikte olduk. Bana kelimenin tam anlamıyla ağabeylik yapmıştır. Yalnız şiirlerimde değil dünya görüşümde, tüm hayatımda derin izleri vardır.

☞ **"Beton duvarlar arasında bir çiçek açtı / Siz kahramanısınız çelik dişliler arasında direnen insanlığın." Bu mısraları dünkü diriliş çocukları için söylediğinizi sanıyorum. Bugün Türkiye müslümanları sanat ve edebiyatın neresinde? "Arabesk" yanlışlardan kurtulabildiler mi?**

☞ Diriliş çocukları sanat ve edebiyatta varlar, üniversite kürsülerinde varlar. Sanayide, ticarete, hizmet sektörlerinde varlar. Avrupa'da, Asya'da, Afrika'da, Uzakdoğu'da, Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da varlar. Sanırım 5-10 yıl sonra çok değişik bir dünya olacak. Bu dünyanın da en dinamik ve belirleyici unsuru müslümanlar olacak. Arabesk kültüre gelince, bu cumhuriyet dönemi politikalarının neticesidir. "Arabesk yanlışlar" bir süreçtir. Bir süre sonra modern ve özgün bir çizgiyi elbette tutturacaktır.

☞ **Teşekkür ediyorum.**

☞ Ben de teşekkür ederim.

Köyde Sonbahar

**Gölgeler soğuk ve derin aktığı vakit
Zaman bir yüksüf suda erirken
Kuşların kanadı güneği gösterir ya
Kuşatır ufukları bir sarı intihar
Okur tebliğini toz duman içinde
Başlar duruşması yeşilin, gül'ün, güneşin.**

**Düslere karışır temmuz, nisan unutulur
Kış'ı demler tepemizde bir tembel güneş.
O dolunay filizi, o mercan ses nerde durur
Nedir bu dönence yangını, bu alev-enkaz
Yüreğimizde kurgu taylar, köpük, heyelan...
Muharref bir adrestedir şimdi yaz.**

**Öyle bozulur bağlar, cevizler çırpılır
Toplanır üzümler, alınır kandillerle armutlar
Damlarda çiğitli pelür pestil
Dallarda hevenk hevenk sucuklar oğul verir.
Tandırbaşlarından kınalı maniler
Tarlalardan bir yağız hoyrat yükselir.**

**Ağar, alçalır gök, daralır hudutlar
Bir başka fasıl, bir erte fasiküldür bu.
Külrengi bir hüzne batar asırlık dutlar
El ayak çekilince çekilmez olur
-Talan etmiştir de sanki haydutlar-
Bahçeler dilsiz bir negatiftir artık.**

**Ve yorgun ihtiyar güneşlerken şahnişinde
Alıp satarken acı-tatlı binbir hatırayı
Hatırlar ki -yüreği ooy- bu gece düşünde
Yıllar evvel ölen ayâlini görmüştür.
Ve yoklar içini, iner salıncağından simyanın
Ve anlar kırılmıştır çömlek, esrar dökülmüştür.**

Bezirganlar İçin Şiir

*Boşluk kelimeleri geri vermiyor
Aksisedasından fazla çoğalmıyor sesim
Bir firari yaşıyor ten kafesimde
Akrep ve yelkovanla yüzleşiyorum*

*Gelecek tacirlerin ümidi yok hakkımda
Bütün pazarları körelten
Bütün tezgahları deviren benim
Bir yağma sonrasının fotoğrafı yüzüm*

*İçimde gurbetleşen bezirgan ayrılık
Toplanınca bile bir bütün olamıyorum.*

*Hani yürekleri olmalıydı bütün sözlerin
Hani aykırı güfteler için bestelenmeyecektim
Çıkıp "telgrafın tellerini arşınılıyorum"
Kendini kilitleyen cümleler kuruyorum.*

*Bugün önceki günlerden daha dün sanki
Yüzgeri ediliyorum gelecek vakitlerden
Bugün önceki günlerden daha da yakın
Savunmasızca sıkıyor ümitler ellerimden*

SACIDE HÂLE TÜFEKÇİ

Deniz

*İçim ürpertilerle dolu bu akşam
Alabildiğine deniz içim
Ufuklarımda sis, ufuklarım yorgun
Bir denizci masalı dinlerken
Bırakmışım kendimi dalgalara*

*Ardarda batıyor düşler karanlık sularda
Alabildiğine deniz içim
Martı kanadı ile havalanıyor yüreğim
Gri kumsallarda ayak izleri
ve Sahipsiz deniz kabukları avuçlarımda*

*Yosun kokuyor kayalar
Ruhumda binlerce devinim
Uzukları anlatan şarkılar kulaklarımda
Bu gece alabildiğine deniz içim.*

Seçilmiş Kelimeler ve Şiir

1 Ocak 1991 Kozaklı

Şiirin gövdesini içimizden akıp gelen titizlikle seçilmiş kelimelerle kuruyoruz. Başka hiçbir şeyle özdeki niteliği, kendindenliği ziyan etmeden, bütün bütüne sırdan ve büyü. Kelimeleri niçin seçeriz? Yük, seçilmiş kelimelerdedir çünkü. Yazgıdır onlar, dosttur, gündür endişesine şairin. Yoğundur oldukça, derindir orda, kelimelerde, ilgisi, sevgileri, felsefesi, her şeyi. Kelime seçimi bir marifettir şiirde. Aynı zamanda da şairin metaforik ışımasıdır. Çünkü şiir, açıklığı kabul etmiyor. Güzel olan bulunur, hazinedir, insanın kendi kozasını ördüğü ve örttüğü pırıltılı sesiyle kelimelerin. Ve aslında her şiir kendi kelimelerini seçiyor, şair de kendi kelimeleriyle yetiniyor, hayatıyet kazanıyor. Bu bağlamda kelimeleri tanımak, onları sevmek gerekiyor. Şairin sığınağı kelimelerin evidir. Kelimelerin evi ise dildir. Orda döner, içlenir şair, sevgiliyle konuşur, ruhunu kollayan kendisiyle ve kelimeleriyle uyumludur. Her insan gibi şair de, diyeceğini kelimelerle söylüyor, onlarla perçinliyor, şiirine kelimelerle gidiyor. Has şiirini onlarla arayıp buluyor. Zaten şairin şiir yazdığı, varolduğu süreçte, kelimelerden kopması mümkün görünmüyor.

Kendi bittiği yerden başlıyor şiir!

AŞKIN VE KAVGANIN YÖRÜNGESİNDE DÖNEREK SÖYLENMİŞ ŞİİRLER: GERİLLA TÜRKÜLERİ

13 Ekim 1994 Çiğdemli

"İnsanın, herşeyden önce, koruyabilmesi zorunlu kendi erdemini; yiğitliğini, onurunu, acıma duygusunu, tepki gösterme 'hassasını', direnme gücünü, 'bağlanma' yeteneğini, zulme başkaldırma 'yanını'. Bunları nasıl koruyabilecek insan, gittikçe artan eşya kalabalığı arasında?" (Biat III/91 N. PAKDİL)

Kendi adıyla tamı tamına örtüşen şiirlerden oluşuyor **Gerilla Türküleri**. Yani ismiyle müsemma bir şiir kitabı.

Şiiri, güzelliğidir gerillanın, güzelliği ise suçtur. Bu suçun algılanışı ve sayıklanışı bir çılgına, bir sayhaya dönüşmektedir git gide. Sevdanın ve şairliğin erdemini kuşanan **Nazir Akalın**, muthiş bir ironi, iflah etmez gerilim, sağlam bir kurgu, dolu dolu öz, bilincimizi bileyen bir duyarlık, küllenen öfkemize kıvılcım gibi düşen kavi bir

iman, şiire sindirilmiş coşku ve militanik hava alıp götürüyor bizi başka başka iklimlere. Sevdalı ve sürekli. Gerilla hareketliliği şairde, kendiliğinden hızı kesilmez bir mecra oluşturuyor. Bilinç uyanıktır. Şair yürek kurşunu dizelerinde inceikten bir öfke ve isyan ile acılar ve yangınlar içindeki bütün müslüman coğrafyayı kuşatıyor. Bu ruh hali ile hüznüldür, **'yüreğinde kurşun eritir'** her gün. Bir ihanet mantığıdır ki, hep **'aynı yörüngelerde'** dolap beygiri gibi dönüp durdukça, güneşin doğuşunu bekleyen çocuk (şair), çağın kara kirli yüzüne **'kıyam kıyam göveren'** şiirleriyle bir tokat gibi iner. Çünkü kan akıyor. **"Akan yalnızca insanın kanı değil, insanlığın da kanıdır."** (N. Pakdil) Yok edilmek istenen şey; insanlıktır, İslamıktır, insanlık onurudur. Ama şair, beyinsizlerin, sahte otoritelerin kıyıcılığı ve zalimliği karşısında eğilip бүкүлmeden, söylenmesi gerekenleri ağzında gevelemeden, tok bir sesle söyleyip:

"Yüzü kara

alın kirli

yüreği boğulmuş sanemlerine dehrin"

tavır koyuyor. Hesaplaşmak istiyor. Bu bağlamda etkili, dışa dönük ve kuşatıcıdır şair. Umud gibi ışıkmaktadır pas tutan yönlerine hayatın. Çağın kirliliğine, acımasızlığına sayhalarla ses vermektedir. Bu sayhalar ki aşkın ve öfkenin ocağını körüklüyor habire.

Nazir Akalın'ın şiirlerini oldukça, buruk bir gülümseme yürüyor dudaklarına. Çünkü **Akalın**'da erdemliliğin bir gereği olarak kullanılan **'teпки dili'** yazıya kendisinden bir alıntıyla başladığımız usta yazar **Nuri Pakdil**'in hayatı boyunca yazgısının ve karakterinin bir felsefesidir. Bu toprağın edebiyatının tepki sesi, tepkisizliğe de muthiş bir tepkidir **Pakdil**'in kalemi, nefesi. Bu arada, **Arif Ay**'ın **'Gerilla'** şiirini de anmak gerekiyor. O şiir yazıldığı günlerde, -sözümönane emekçi(!)yi büyük bir şaşkınlığa uğrattığını bilenler bilir. Oysa emek, bizim inancımızı temellendiren ilkelerdendir. Tevhidi bağlamda düşünülüğünde, müslüman yazar ve şairlerin zulme ve sömürüye karşı sözle onurlu bir direniş vermelerinden daha doğal ne olabilir?

Nazir, **'hayal şatolarına'** sığınmış bir şair değil, ebemkuşağı gibi sızıyor şiirin aralıklarından hayatın orta yerine. Sabrı, inancı ve sevdalı kimliği, hayatın anlamıyla, insanla şiirin kesişme noktasında buluşuyor. Oradan divan şiirinin

zengin ruhu, halk şiirinin yalın, içli tadı, serbest şiirin çok çiçekli ormanıya bir sarsıntı nöbeti yaşıyor bize. İdeolojik söyleme ve kuru didaktizme kurban etmiyor şiirini. Hatta mesajını kodladığı şiirlerdeki zayıflıklara rağmen, içten içe ritmini derinlerden hissediyoruz şiirin. Seveda olup sıkıştığı serçe yuvalarından rüyaları ve yüreğiyle sökülüyor şair.

Ve asıl şiirini bundan sonra yazıyor Nazir Akalın.

'İstanbul Âşıkları'

Aralık 1993 Çığdemli

Hani bir söz vardır 'İnsan doğduğu yere benzer' diye. Yani doğduğu yerin ruhu ve tabiatıyla, kendi ruhu ve tabiatı arasında bir ünsiyet, bir yakınlık ve benzerlik ilişkisi kurulur. Hal böyleyken, sessizce ve gizliden gizliye şehirlerin ruhunu da yazar ve şairleri kısıvrak yakalayır. Çünkü özlenen bir dünyayı sembolize ediyor şehirler bazan insanın içinde. Şehri kuran o müthiş mimarlar gibi, şehri dile getiren, ona sonsuzluk düşüncesini ve inceliğini katan bir duyarlılık abidesi olarak da şairlerle karşılaşırız. İstanbul için 'Kız Kulesi' ne ise, Yahya Kemal de o'dur.

İstanbul'u şiirlerinde, eserlerinde vazgeçilmez bir tema olarak işleyen pek çok yazar ve şairimiz vardır. Ama bunlardan üçü diğerlerinden apayrı bir ruh ile yaklaşmışlardır İstanbul'a. Bunlar: Asaf Halet Çelebi, Necip Fazıl Kısakürek, Sezai Karakoç'tur.

İstanbul'un ruhuyla, ruhları arasında bu şairlerin 'aşk' vardır. Müthiş ve sevdalı. O İstanbul sevdasına tutulmuşlardan Asaf Halet: "İstanbul'la ben can ve gövde gibiyiz." der İstanbul adlı yazısında ve şöyle devam eder: "Bazan benim bazan onun rollerimiz değişir. İstanbul olmasa ben olmazdım ama bana öyle geliyor ki ben olmasam İstanbul'da olmayacaktı." Çılgınca bir sevgi değil mi bu? Varoluşunu, var olanla anlamlandırıyor. Şehre bir kimlik, bir kişilik veriyor. Ruh akrabahığı kuruyor "İstanbul'unum Dili" adlı şiirinde ise sestem, ipekten ve ışıktan sıçırıyor mısralar:

"annemin dili

babamın dili

İstanbulumun dili

İstanbulumun dili

İstanbulumun efendisi

hanımefendisi

sokaklarım bekçisi

yoğurtçusu, balıkçısı

can dilimi konuşanın

canım benim

ninnilerimi bu dil söyledi

masallarımı bu dil

bu dille duydum türkülerimi

bu dille okudum şairlerimi

'zalim beni söyletme derunumda neler

var!.."

İşte bir İstanbul tiryakisi daha: Üstad Necip Fazıl. 'Gecesi sümbül kokan / Türkçesi bülbül kokan' diliyle:

"Ruhumu eritip de kalıpta dondurmışlar
Onu İstanbul diye toprağa kondurmışlar"

diyerek şair, büyüklüğünü ağır bir anlam katmanı taşıyan bu mısralarla konuşturuyor. İstanbul=Ben. Yahut İstanbul=Necip Fazıl gibi bir yüzleştirmeye karşı karşıyayız. Bu hal şairin İstanbul'a bakış tarzını ve ona yakınlığını ortaya koyuyor. Aralıktan dünya görüşü, tarih anlayışı, bir şehre ve kültürüne bağlılık da ısımış oluyor:

"İçimde tüten bir şey; hava, renk, edâ, iklim;
O benim, zaman, mekân aşıp geçmiş
sevgilim."

mısraları ile de, tasavvuf bahçesinden 'tayy-ı zaman ve tayy'ı mekân düşüncesiyle bir rüya gibi, denizle toprağın birleştiği yer gibi, onda eriyor visale. O İstanbul ki, candır, vatandır, biricik sevgilisidir şairin.

Sezai Karakoç'un kalemiyle de mutlak güzelliğe ulaşıyor İstanbul. Şairin İstanbul'u tabulaştıran şiirlerine baktığımızda, şehrin kaderi içinde kendi kaderini de görüyor. İstanbul'un tarihi, çeşmeleri, çarşısı, denizi, güzellikleri ile kendini özdeşleştiriyor şair. Bir kaside şehridir İstanbul:

"Dünyadan daha dünya ahiretten ahiret

Bir kent ki benzer divan şairi kasidelerine"

Bu kentin tabiatını, tarihini son kez tatmak, kurumuş çeşmelerine ağzını dayamak istiyor ahiret seferine çıkmadan şair. Kız Kulesi ise İstanbul'u yeniden bir ipeğe çevirir."

"İstanbul ey sevgili şehir

Dön dön karadan gelen sesine."

diyen şair, bir kasabadan, nehirlerin kıyısından, dağhavası ve tabiatın tazeliği ile bir tayf gibi inmiştir şehrin ortasına. İstanbul'un ortaya çıkışı metafizik yüklü bir şiirdir. Sanat ve insandan yapılmış bir şiir. Ruhsal yapılaşmış bu şiiri temellendirir. Şehir imajı, bütün mistikliği, kutsallığı ve evrenselliği ile Karakoç'un şiirine kelime kelime, mısra mısra yayılır. 'Fecir Devleti'nin baş sitesidir İstanbul. Başkentler başkentidir. Ve bir anne gibi tutmuştur ufukları:

"Sen bir uygarlık oldun bir ömür boyu

Geceme gündüzüme

Gözlerin

Lâle devrinden bir pencere

Ellerin

Bakî'den, Nefî'den, Şeyh Galib'den

Kucağına dökülen

Altın leylâk."

Sevda ve Zindan

Gönlümde dinlenir meçhûl ve yasak
Kanatlarım neyler... göklerim kanda
Canda bir alevdir; döğünür bıçak
Nasıl dal vereyim, köklerim kanda

Yâr gideli dağlar salmaz ışığı
Esir yurtlar gibi bayrak özlerim
Uçurumlar içmiş sanki varlığı
Sessiz topraklarda şafak özlerim

Kime tutunayım ayrılık varsa
Yollar tükenir mi, dursa zamanlar
Nasıl anlatayım, gül yanmıyorsa
Aşığa ulaştı kanlı fermanlar

Uçsuz mesafeler; kavga ve yığın
Her sabah vardığım çağ yağmalandı
Başımdaki duman... ağla ve döğün
Bil ki, inandığın dağ yağmalandı

Aşılmaz yokluğa isyan bu çağım
Öteleri yâre sunmadır suçum
Alın gözlerimi örtüneceğim
Çıplak bir sır gibi üşüyor içim

Düşünce yücelir, kurtulur yaydan
Son emel dağılır asır üstüne
Vurgunlar hükmüdür göğsümdeki kan
Bir bedel yığılır sabır üstüne

Öyle umut olur... bir gün ötesi
Çilenin sustuğu kader düşlersin
Üstüme yıkıldı dünya hevesi
Gel, beni ellerin toprağa versin

Taşa kilitlenmiş bunca kavgalar
Yaralar gizlenmiş sonsuza doğru
Gün gelir kırılır bulut ve duvar
Akışlar durulur beyaza doğru

Bana bir isim ver bakışlarından
Saçlarıma ak düşürdün gidince
Seninle büyüdü sevda ve zindan
Hasretlere zincirlendim her gece

Aynalar vermiyor düşten önceyi
Kıyıda sarsılır taşamadığım
Sana yâran bildim gündüz-geceyi
Bana geçit vermez yaşamadığım

Nasıl anlayayım böyle mehtabı
Yalnızlık, çöküyor ufuktan sonra
Sakla yüreğinde dünü, mihrabı
Yarınlar kavuşur yasaktan sonra

Sılamdan çözülür divane izler
Tutkularım söner gün uçlarında
Savrulan yaprağı yer nasıl özler
Hayâllerim erir avuçlarında

Yeminler tanığı dünler, kavuşmaz
Beni kuşatacak kucak, nerdesin
Bir rüzgar zamanı içer, kavuşmaz
Sevginin yandığı ocak, nerdesin

Bir vuslata kırk divanda baş verdim
Rüyâlarım son menzile göçüyor
Kaç diyarda çok miskine taç verdim
Otağımı kara bahtım açıyor

Sınırlar salmıyor çağrılarımı
Ah'ımı tanımaz davasız şehir
Ey hançer, çıldırsan yarsan bağrımı
Ulaşır dostuna, ölümsüz şiir

Acıları aşamadım ardından
Akşam soğur... yollarımı yakarım
Çok derdimi deşemedim ardından
Hancı sorar... yıllarımı yakarım

Çılgılığımı fırtınalar büyüttü
Adımı taşlardan koparacağım
Kaç mevsimi prangalar tüketti
Verin ellerimi yakaracağım

Şiir Niçin Tanımlanamıyor?

Bu konuyla ilgili birçok yazı okumuşsunuzdur.

Biz de bu yazımızda soruyu kökünden halledebileceğimiz iddasında değiliz aslında... Sadece hatıra gelen birkaç hususu -mevzua birkaç soru daha ekleyerek- ortaya koymaya çalışacağız.

Evet, şiirin tanımında güçlük çekiliyor. Niçin acaba?

Düşünelim:

Şiir insanın hangi yönünü muhatap alır? Ruhî-hissî yönünü değil mi? Ruh ve his ile şiiri tanımlamadaki güçlük arasında bir ilişki olabilir mi acaba? Mesela maddî bir varlık olan bedenimize hitap eden yiyecek içecek ve bunların ihtiva ettiği kimyevî maddeleri tanımak ve tanımlamak daha bir mümkün. Çünkü aralarında -maddî oluş bakımından- bir ayniyet var.

Bu ilişkiyi şiir ile şiirin hitap ettiği varlıklara da teşmil edebilir miyiz? Ruhu ve hissi anlamak, tanımlamak zor. Acaba rûhu anlamaktaki güçlük, rûha hitap eden şeylerde -mesela şiirde- de mi mevcut? Allâhü Teâlâ "Size ruhtan az bir bilgi verildi" buyuruyor. Rûha taalluk eden şeyler hakkında da bu "az bilgi" sahibi oluşun bir uzantısı var mıdır? Şiir hakkında "çok bilgi" verildi mi acaba? "İns ü cin toplanın, Kur'an'ın (yani Kur'an'daki sözlerin) bir benzerini meydana getiremezsiniz" ihtarını düşünelim.

Şâir, rûhunun dalgalanmalarını şiirle ifade eder ve bu ifade edişte muhatapı diğer insanların ruhlarıdır. Şiir, âdetâ, şâirin rûhuyla diğer insanların ruhları arasında bir mesaj, bir iletişim aracıdır. Bu vasıtayı ancak ruhların algılaması, onu aklın izah çerçevesi içine çekememek normal değil mi?

Nitekim, bazılarınca "güzel" addedilen bir şiir başka birilerine "çirkin" gelebilmektedir.

Niçin böyle?

Çünkü o şiir, beğenmeyenlerin ruhlarında yankı bulmamış, o ruhlarda bir titreşim meydana getirememiştir. Ruhlarda diyoruz; akılda değil...

Şunu da sormadan geçemiyorum: Akıl bir şiire "güzel" derken acaba ruhtan ne kadar bağımsızdır? Yani, şiir üzerinde kalem oynatan birisi, bir şiir için "Ruhen beni etkilemedi ama aklî ve ilmî ölçülere göre güzel" diyebilir mi?

Netice olarak, şiirin tanımındaki güçlüğü- gün sebebini biraz da onun ruh ve his dünyasıyla çok fazla sarmaş dolaş oluşunda aramak gerekir kanaatindeyim.

Nasıl ruh ve his ele avuca sığmıyorsa şiir de sığmayacaktır.

Ele avuca kattım diyenin avucuna bakınız; şiirin tanımını değil "şiiri" bulacaksınız.

Bulabilirsiniz...

Hay-Ya

her boşlukta korku
her 'ne-ise-ne'de usanç vardı
yüreğim yortulardan yorulmuş
yüreğimde ağrı vardı
bir de ölüm vardı
bir de ayın çıldırması geceleri
hay hay hay

daha yazılmamıştı bildirisi
lgüncel yeminlerin
daha bitmemişti
lahme düşecek çocuğun muştusu
ve yitmemişti güneşin her rengi
dönüp dönüverdim
dönüverip devşirdim nazarlarımı
demirden
taştan
ve etten
ve erguvani bir demdi
ki
çıkтым gözün miracına
ya ya ya

HASAN HÜSEYİN KOZAK

Aynanın Sırrı Reyhanmış

Bir nüvid-i vasl'dır benimki
kainatın denizinde
dolaşan bir gemimdir / belki de
atılacak yün pamuklarıdır
dağlar kalbimde

Muvazenemi sağlayan
muavezeteyn'dir
Dağlar nasıl ki
dengesidir dünyanın
anlayabilene

İsyan ruhumu yakar
med beni
cezir benliğimi
kinim ismini sallar
anlasana.

Deprem ilkin aynalarda başlar
aynaların kalbini ağartan
sönesi vesveselerdir.
Artık.
özüm'e bağladığım
bir mahya-i reyhandır.

Ne Yapar ki Sevdan Beni

*Ben kavruldum alevlerde, közlerde
Senin sevdan yakar mı ki sevdiğim...
Şu yüreğim bin dert ile sizler da,
Aşkın üste çıkar mı ki sevdiğim.*

*Gurubun hüzüne döndüğü yerde,
Ayrılık ufuga çöken son perde,
Ruhumu götürüp salarsa derde,
Gül çehreni çeker mi ki sevdiğim.*

*Turnalar göç eyler bilinmez yere
Sevdayı gurbetle karmış bir kere
Kelepçe misali vurulan töre,
Beni sana takar mı ki sevdiğim.*

*Umutlara ışıklardan kir yağmış
Güzellik nicedir boşluğa ağmış
Doğan gün içime hasreti yığmış
Ak ellerin döker mi ki sevdiğim.*

*Alıcı kuş pençesinde yüreğim
Aşk çölüne takatım yok gireyim
Sarsılıp, dökülmüş bir viraneyim,
Aşkın fazla yıkar mı ki sevdiğim...*

SELÇUK KÜPÇÜK

Venseremos*

.....
*evveliyatımı boşver sen benim
hayduttum / militandım
çok şehir bastım
çok şehirden kaçtım
lakin birşeyler tıkanı artık
farkındayım*

*hey nazım, nazım
moskova düşmüş diyorlar
haber var mı?..*

* Devrimci bir Güney Amerika şarkısı

Şiirin İpek Sesi -IX-

30. Şiirin Bitmesi

Şiirin bittiği, çünkü şiire gereken değerin verilmediği, şairin ıvır-zıvır işlerle uğraşan bir kişi olarak görüldüğü türünden yargılar çeşitli aralıklarla ve sıkça tekrarlanan gelen görüşlerdir.

Bu yargılar bir noktada doğru gibidir. Çünkü, gerçekten de, insanlık dışı değerlerin hâkim olduğu bir mekânda insanî olan mefhumların yaşaması, yaşayabilmesi kolay değil. Sadece şiirin mi?

Fakat propagandaların ön safları işgal ettiği zamanımızda ise şiiri bir kaçış, bir sığınak, bir fildişi kule addeden zihniyetin "pes" tonlu, elleri havada bir teslimiyet çığlığını da duymak istemiyoruz.

Bu, şu demek oluyor: Şiir bitmemiştir!

Şair için "lüzumsuzluk anıtı, hayat kaçkını, lüküs ördek, zıvalamalar borusu" yakıştırmasını kabul etmeyen, daha doğrusu böyle bir şairliği kabullenmeyen, poetikasını güçlü kaynaklara yaslayan şairler için şiirin bitmesi mümkün mü mirim?

Kuşkusuz sırf ideolojik altyapıların sağlamlığından söz etmiyorum. Estetik uygulamanın, şiirsel motivasyon ve saflığın da alt yapıda bulunması ile sağlanan bir sağlamlık...

Anlayamadığım ise, şiirin ölüm çığlığını atan şiire tapıcılar zümresi, her ne kadar materyalist sebepler öne sürseler de, arada bütün ideolojik yaklaşımları, tabii İslâmî yaklaşımı da dışlamaları... Bu noktada var olan ortamda bir yandan yıkık bir poetikaya sahiplenirlerken, bir yönden de kendilerini dışlayan materyalist dizgelerin kollarına girdiklerinin farkında değiller.

Dolayısıyla şiirleriyle birlikte kendileri de ölüyor..

Lütfen, şiir herşey değildir, fakat yokedilenler için yeni bir kalkışım çağlayanıdır şiir.

Ve onu "herşey" addedenler için bittiği doğrudur şiirin. Bu bitmek tükeniştir.

Fakat çağlayanı kullananlarınkı de bitmiştir. Bu bitiş ise, başlayış, topraktan çıkış, yükseliş türünden anlamları ihtiva ediyor...

31. "Büyük Şiir Şöleni / Ünlü Şairler Kolokyumu" vs.

"Büyük Şiir Şenliği" 7.10.1995

"Aykırı Olmayan Şiir Olmaz" 9.10.1995

"Ünlü Şairler Kolokyum'da Buluştu" 15.10.1995

Yukarıdaki başlıklar, yanlarında verilen tarihlerin **Yeni Şafak Gazetesi'nin "Kültür"** sayfasından derlenmiştir.

Bu haberlerle öğrendiğimiz faaliyet İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür İşleri Daire Başkanlığı desteğiyle **"Era Yayıncılık"** tarafından yapılan, (6-15 Ekim 1995) **"III. İstanbul Şiir Kitapları Fuarı"** ve bu fuardaki bazı etkinliklerdi.

Şiir ile **fuar** kelimelerini bir arada kullanmanın acayip ve şaşkın soruları beni rahatsız ededursun, kendisine okuyucu olarak İslâmî bir kitleyi hedefleyen **Yeni Şafak Gazetesi'nin** olaya bu kadar sıcak yaklaşımı yüreğimize yağ bağlattı.

Bizi üzen sadece bu mevkutemiz mi? Değil... İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür İşleri Dairesi.

Halbuki, benim ilgi alanıma giren bazı konularda yapılan yanlışlar, bizim gibi düşünen birçok insanı üzüyor ve ürkütüyor artık.

"Müslümandan sanatçı ve aydın olmaz." yollu düşünenlere sarılarak ve onları bir noktada haklı çıkarırcasına hareket ederek, İslâma küfredenlere imkân ve hak tanıyan bir sanat politikası güden sözkonusu daire, hangi amacı hedefliyor?

Örneğin 1995 içinde, bir Cumhuriyet bunalım edebiyatı olan II. Yeni hareketi temsilcilerinden Cemal Süreya, Edip Cansever, İlhan Berk, Oktay Rıfat, Turgut Uyar gibi, şiirde felçli bir derinlik oluşturan şairleri gündeme getiren daire, görüşümüz kadarıyla, düşüncelerinden taviz vermeyen, düzenle ve düzene paralel yaşantı sürenlerle uyumlu olmayan İslâmcı bir kesime karşı soğuk davranıyor. Hatta öyle ki, etkinliklerine misafir olarak dahi davet etmediğini işitmişizdir.

Buna karşılık, **İstanbul merkezli bir mafya herşeyin sözünü söyleyip eylemini yapıveriyor.** Kendi dışında kalanları **köylülük, taşra-**

Kırağı Çıkını

- Zeki İşbilen, Mahmut Şahin, Savaşkan Ilmak, Şair dostlar sırf sizi harekete geçirebilmek için, bunca uğraşın içinde, mısralar dizmeye ben bile çaba harcarken, neden sizi Kırağı sahifelerinde göremiyorum. Hadi dostlar Mustafa abinize birer şiir hediye edin. Kırağı okuyorum.

Mustafa AYYILDIZ

- Ben artık P.K. 93 NEVŞEHİR'deyim. Cevat AKKANAT
- Askerden döndüm. Dilbazlık büromun başına geçeceğim. Mehmet TURAN
- Ben de döndüm. Yasin MORTAŞ
- Mehmet Erdoğan, Mustafa Özçelik, Yasin Doğru, Kırağı'da şiirlerinizi okumak isterdim.

Ali Galip KATIRCI

- Nasip bizi Çorum'a götürdü. Yeni Gün Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni
Vergi Dairesi Karşısı Tlf : (0364) 212 29 97 ÇORUM

Cengiz COŞKUN

- Şiir dostlarına, mektuplaşmayı yazmayı sevenlere selam ediyor haberlerinizi bekliyorum.
Alim ÇOBAN Gazi Lisesi Edebiyat Öğretmeni ŞANLIURFA

İllık türü küçümser kokulu sıfıtlarla dışlayan bu mafya nasıl çalışıyor, yeterli bilgimiz olduğunu söyleyemem.

Belediye'nin sözkonusu dairesinin istemeye- rek bu şirkete alet olmasından ise sadece kor- karız.

Tekrar Yeni Şafak'a gelelim.

Belki bu son anlattıklarım ile ilgisi yok, fakat en üstte verdiği başlıklar çerçevesinde ortaya konan tavır aklımıza çeşitli sorular getirdi.

Mevcutemizin sorumluları "**Bizimkisi sade- ce haberciliktir.**" diyemezler, çünkü, ortada apaçık bir sindirme ve empoze etme tavrına or- taklık var. İsmi anılan şairlerden bir kısmının Yeni Şafak adresine yakın oluşları bu etkinliği bu kadar ayrıntıyla yaklaşımı getirmiştir ka- naatindeyim.

Evet, 2 bin şiir kitabının 10 gün süreyle sergilendiği "**Büyük Şiir Şenliği**"nde objektif davranılmış mıdır? "Yüzden fazla şair, bilim adamı ve diğer dallarda sanatçıların..." nitelik- leri nedir? Kimler arasından seçilmişlerdir? Kemal Sayar, Beşir Ayvazoğlu, Ali Günvar, İbrahim Kiras, Ömer Erdem, Mehmet Ocaktan gibi isimler Adnan Özer, Hilmi Yavuz, Metin Celal, H.B. Kahraman, Hulki Aktunç, Mehmet H. Doğan, Tuğrul Tanyol, Güven Turan, Cezmi Ersöz, Ünsal Oskay, Esra Zeynep, Konur Ertop, Orhan Alkaya, Oruç Aruoba, Veysel Çolak gibi isimlerle hangi payda altında toplanıyorlar? Maksat sade- ce spor -özür dilerim- şiir ise, "Ünlü(!) Şairler Kolokyum"unda Tuğrul Tanyol niçin "farklı dünya görüşlerinin" şairlerinden söz ediyor? Sahi, yukarıda saydığım birinci grup isimler hangi "dünya görüşü"nü temsil ediyorlar? Bu

grubun bazı isimlerinin diğer gurubun bazı isimleriyle, oldukça eskilere dayanan ortaklık- larının olduğunu hatırlayarak soruyorum bu soruyu. Lütfen İslâmcılık adına konuşmayalım! Oryantalist bakış tarzını İslâm diye sunmaya- lım...

Sonra, "**Ünlü Şairler Kolokyum**"unda bu- lunan şairler kime ve neye göre ünlüler? Bu haberi yazanlar ve yayınlayanlar hangi marka sucuktan, hangi cins attan, ne tür bir TV-Sinema oyuncusundan, trenin han- gi mevkiiinden söz ediyorlar? Şiirde "ün" kavramı neyi içeriyor?

Yoksa, ünlü olmak için illâ ki sol tandans ile barışıklık ve oradan kabul görürlülük mü gere- kiyor?

Bir başka soru, müslüman büyük şair ol- manın yolu Yeni Şafak, Zaman, Türkiye gibi mevkuteler çevresinde odaklanmak- tan mı geçiyor?

Bu arada, yukarıdaki haberlerde zikredilen "**Şiir Dergileri Buluşması**"nda Sombahar, İpekdili, Göçebe, Şiir Atı, Atika, Kunduz Düşleri ve Ayrım. Bunlardan başka şiir der- gileri var mı bilmiyorum. (Gerçi bu dergilerin adını da ilk defa böyle bir buluşmada duyuyo- rum) İpekdili'ni de sırf müslümanlara ayıp ol- masın diye(mi) aralarına katmışlar. 15. sayıya ulaşan ve adından en çok bahsedilen Kırağı neden böyle bir "buluşma"nın dışında tutuldu?

Uzun lafın kısıası, Yeni Şafak da, Belediye Dairesi de bizce çirkin bir oyunculuk/takımcılık örneği göstermişlerdir.

Kendilerine gönül verenleri kıvrandırmışlar- dır...

Gerçekten üzgünüm.

Telli Kavak

Bir telli kavak büyüdü
Daday'ın Çiylene köyünde,
Usuldan... Usuldan...
Yerin karanlığından azat olmuş
Aydınlık sular yürürdü
Ayaklarının ucundan.
Kendi halindeydi telli kavak
Samanyolunu düşünürdü,
Yaprak... Yaprak...
Başka şey de düşünmezdi
En uzak rüzgârlara kaptırmıştı başını,
Ona konmayan kuşa kuş,
Ona değmeyen rüzgâra rüzgâr demezdi.
Gel zaman git zaman
Kızını evlendirecekti Çiylene'li Halil,
Cebindeki yetmezdi.
Bir gece sabaha karşı veryansın ettiler
Ayak bileklerine tillinin baltayı
Uyandı ilk vuruşta.
"Aman"... dedi telli kavak, "kıyman"
Sular, bulandı ayaklarının ucundan
Yapraklar yalvardı hep bir ağızdan
"Vurman"...
Aman zaman dinlemezdi Çiylene'li Halil,
Kızını evlendirecekti cebindeki yetmezdi.
Uzandı telli kavak ortasında gecenin
Boylu boyunca...
Böğründe duran baltaya baktı
"Olur mu ya" dedi.
Yaşayıp gidiyorduk şunun şurasında
Kim götürecekti şimdi
Selamını suların samanyoluna
Ne olacak şimdi rüzgâr
Kuşlar nereye konacak?
Oradan oraya atıldı telli kavak
Elden ele satıldı.
Boynuna dört demir atıldı.
Çankırı'ya dört mavzer atımı uzak,
Bir tepenin doruğuna çakıldı.
Telefon direği oldu telli kavak.
Vınladı.. durdu telefonun telleri boynunda
Geceleri samanyoluna baktı
Suları düşündü ayaklarının ucunda
Kuşları düşündü avucunda
Gözleri dolu dolu,
Bir türkü tutturdı sonunda;
"Telefonun tellerine kuşlar mı konar?
Herkes sevdiğine canım böyle mi yanar?"

* Bu şiir Mevlüt TOPUKSAL'dan anonim bir şiir olarak alınmış olup; Daday Halk Eğitim Merkezi Müdürlüğü ile yazışmalarımızda bu şiirin Aydın GÜN müstear ismiyle bilindiği belirtilmiştir. Aydın GÜN'ün Daday'da Orman Bölge Şefi veya ilçede öğretmen olarak görev yaptığı tahmin ediliyor. Şiir 1960 yılından önce yazılmış. Şiirin orijinal metni Daday H.E.M.Md. sayın Yaşar PIRCI tarafından aynı ilçede; araştırmacı yazar, öğretmen Halil Serdar BIYIKLI'nın arşivinden alınarak bize gönderilmiştir.

İlgilerinden dolayı yukarıda adı geçen şahıslara teşekkür ederiz.

KIRAĞI

kırağı'nın BULUNDUĞU KİTABEVLERİ

- ANKARA : Gökkuşu Kitabevi, Pinar Yayınları, Birleşik Dağıtım Kitabevi, Seha Neşriyat, Yeni Kuşak Kitabevi • ADANA : Gökyüzü Kitabevi • ANTALYA : Bahar Kitabevi • BURSA : Çizgi Kitabevi • ÇORUM: Elif Kitabevi • ELAZIG : Batı Kitabevi • ERZİNCAN : Akabe Kitabevi • ERZURUM : Tekyay Kitap Kulübü • İSTANBUL : Kitabevi (Üretmen Han) • KAYSERİ : Seda Kitabevi, Kıvılcım Kitabevi • KONYA: Nüve Kitabevi, Enes Dağıtım • KÜTAHYA : Nazlı Kitabevi • NEVŞEHİR : Galerî Kültür Kitabevi • ORDU : Çağrı Kitabevi • SIVAS : Okullar Kitabevi, Saray Kitabevi • TRABZON : Elif Kitabevi